

Arrest

nr. 121 821 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEVE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tajik van origine te zijn. U bent twintig jaar geleden geboren in het dorp Khoja Hakim van het district Ghazni van de gelijknamige provincie. Gedurende vier jaar studeerde u, waarna u uw vader op het land hielp. Nadat uw oom Mazarudin, een talib, tweeënhalf jaar geleden uit de gevangenis vrijgelaten werd, vroeg hij u om deel te nemen aan de jihad. Toen Mazarudin er bij uw vader op aandrong dat hij zijn zoon naar de jihad zou sturen, leidde de weigering van uw vader tot ruzie tussen de broers. Enkele dagen later stuurde Mazarudin zijn collega talibs naar uw huis om u onder dwang mee te nemen. U kon ontsnappen maar uw vader werd door de

talibs ontvoerd. U dook gedurende twee dagen onder bij uw tante in de stad Ghazni en vervolgens drie dagen bij een vriend van uw vader. Deze vriend sprak met uw moeder en raadde haar aan u Afghanistan uit te sturen. Daarop regelde uw moeder uw reis zodat u in de maand dalwa 1390 (21 januari – 19 februari 2012) uw reis naar Europa aanvatte. Op 6 maart 2013 kwam u in België aan waar u zich de daaropvolgende dag vluchteling verklaarde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw oom.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en vier foto's neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Er dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Allereerst is het van belang op te merken dat u er niet in slaagt om uw profiel van landbouwer geloofwaardig voor te stellen. U vertelt dat u, nadat u stopte met uw studies, uw vader hielp bij zijn landbouwactiviteiten. Naast een lokale fruitsoort, Aloe Bokhara, teelden jullie voornamelijk druiven, zo zegt u (CGVS 8/5/2013 p.3). Uw kennis van de druiventeelt is echter bijzonder pover. Zo beweert u dat het telen van druiven over het ganse jaar slechts het snoeien in de maand hamal (21 maart – 20 april) en het driemaal irrigeren van de druivelaars inhield (CGVS 8/5/2013 p.4). Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd omvat het verzorgen van een druivelaar heel wat meer dan wat u verklaart. Onder andere van het uitdunnen van de trossen, een cruciale handeling, bent u niet op de hoogte. Als u gevraagd wordt of druivelaars in bloei staan, bevestigt u in eerste instantie dat er bloesems op komen. U verwijst daarbij naar de bestuiving van fruitbomen in het algemeen. Nadat uw verklaring dat er bloesems op druivelaars komen voor u ter bevestiging herhaald wordt, verklaart u dat u het niet weet. Ter verontschuldiging brengt u aan dat u er zich nooit in detail mee bezig heeft gehouden (CGVS 8/5/2013 p.11-12). Indien u daadwerkelijk uw vader jarenlang bijstond bij het werk in zijn wijngaard zou u met zekerheid mogen weten of deze planten al dan niet bloesems dragen. Dit essentiële aspect van de druiventeelt kan allerm minst als een detail afgedaan worden. Voorts kan u evenmin vertellen hoelang het duurt voor een nieuwe druivelaar vrucht draagt (CGVS 8/5/2013 p.11). Met 250 Afghani per kilogram overschat u bovendien sterk de prijs van druiven (CGVS 8/5/2013 p.5). In werkelijkheid werd een kilogram druiven in de maanden voor uw vertrek in Kabul voor zo'n 100 Afghani verkocht. Aan welke prijs jullie Aloe Bukhara verkochten, weet u helemaal niet (CGVS 2/10/2013 p.8). Uw stelling dat uw familie voor haar inkomen van de verkoop van druiven en Aloe Bukhara afhankelijk was, wordt door uw geheel foute inschatting van de prijs van druiven en het feit dat u geen weet heeft van de prijs van Aloe Bukhara sterk ondermijnd.

Het is ook opvallend dat u niet kan inschatten of uw familie met vier jerib grond in haar bezit bij de grote, de gemiddelde of de kleine landbouwers behoort. U kan op de vraag slechts erg vaag antwoorden dat er landbouwers met meer en met minder grond zijn, maar u blijkt niet te weten dat uw familie tot de kleine boeren gerekend wordt (CGVS 8/5/2013 p.3). Als u tenslotte gevraagd wordt om in detail over uw landbouwactiviteiten te vertellen, om zo het bewijs te leveren dat u inderdaad als landbouwer gewerkt heeft, put u zich uit in het minimaliseren van uw rol zonder dat u enige informatie over uw werkzaamheden aanreikt (CGVS 8/5/2013 p.7). Als verontschuldiging brengt u aan dat u nog jong was en u slechts uw vader hielp (CGVS 8/5/2013 p.4,5,7). Dat u nog (te) jong was is geen afdoende verklaring daar u bij uw vertrek uit Afghanistan achttien jaar oud was. Dat u als achttienjarige niet de basisprincipes van de druiventeelt heeft opgevangen waarbij u jarenlang assisteerde en die u hoogstwaarschijnlijk later zelf tot uw beroep zou maken, is niet aannemelijk (CGVS 8/5/2013 p.5). Dat u uw activiteiten in Afghanistan en uw rurale leefomgeving niet geloofwaardig kan maken, ondergraaft sterk het geloof in uw verklaarde leven in Afghanistan.

Niet alleen over uw levensomstandigheden in een rurale gemeenschap de jaren voor u Afghanistan verliet legt u ongeloofwaardige verklaringen af, ook schieten uw verklaringen over uw dorp ruimschoots te kort om geloof te kunnen hechten aan uw verklaarde verblijf aldaar. Op 11 november 2011 vond in uw dorp de steniging plaats van twee van haar inwoners. U bent op de hoogte van de steniging maar verder reikt uw kennis over deze beruchte gebeurtenis niet. Zo kent u de namen van de gestenigde dorpelingen niet (CGVS 8/5/2013 p.5). U weet correct dat het een moeder en haar dochter betreft, maar dat de gedode vrouw naast haar dochter nog een zoon had, weet u dan weer niet (CGVS 8/5/2013 p.6). Of de vrouw nog familie of schoonfamilie had, is u evenmin bekend (CGVS 8/5/2013 p.6). U vertelt dat de dochter en de moeder "niet goed" waren, maar u kan niet verduidelijken wat u hiermee

bedoelt (CGVS 2/10/2013 p.3). Over de omstandigheden van de steniging kan u, afgezien van het feit dat het een moeder en dochter waren die beschuldigd werden van onzedelijk gedrag, niets vertellen (CGVS 8/5/2013 p.5,6). Nadat u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nogmaals om meer informatie gevraagd wordt omtrent de omstandigheden van de steniging vertelt u dat de Taliban uw dorpsgenoten 's nachts op een onbekende locatie doodde en vervolgens hun lichamen naar het dorp terugbracht (CGVS 2/10/2013 p.3). Uw versie van de feiten strookt echter allerm minst met de voorstelling van de feiten in de objectieve krantenartikelen, waarin vermeld staat dat uw dorpsgenoten vlak bij hun huis gedood werden. Indien u daadwerkelijk woonde in het dorp Khoja Hakim, een dorp van slechts zo'n twintig huizen, toen er de steniging van twee van haar inwoners plaats vond, zou u een meer grondige kennis van deze markante gebeurtenis moeten hebben (CGVS 8/5/2013 p.6; CGVS 2/10/2013 p.3). Het lijkt er dan ook sterk op dat u deze informatie over het dorp op een andere en minder doorleefde manier heeft opgedaan.

Voorts ben u niet op de hoogte van de moskeeën die uw kleine dorp telt. U beweert dat er maar een moskee, de Khoja Hakim moskee, in uw dorp staat. Als u ermee geconfronteerd wordt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat er nog een tweede moskee in Khoja Hakim is met de naam Sayed Jafar kan u slechts zeggen dat u zich dat niet kan herinneren (CGVS 8/5/2013 p.6 - CGVS 2/10/2013 p.8). Van Razeq, volgens de beschikbare informatie een oudere van uw dorp, heeft u nog niet gehoord en ook Bashir Ahmad, volgens de informatie tevens een inwoner van uw dorp, is u niet bekend (CGVS 8/5/2013 p.6,7). Dat u steeds tot uw vertrek naar Europa in het kleine dorp Khoja Hakim zou hebben gewoond zonder goed op te hoogte zijn van haar inwoners en de belangrijkste gebeurtenis aldaar is allesbehalve aannemelijk.

Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat uw kennis van het district waarin uw dorp gelegen is eveneens teleurstelt. Hoewel uw dorp vlak bij de stad Ghazni gelegen is, kan u als u naar de prominenten van deze stad gevraagd wordt slechts de gouverneur en de politiechef vermelden (CGVS 8/5/2013 p.12; CGVS 2/10/2013 p.3). Van de gouverneur Muhammad Osman Osmani heeft u gehoord. Dat hij zich erg ongeliefd maakte bij de lokale bevolking omdat hij zich erg aan corruptie bezondigde, weet u dan weer niet (CGVS 8/5/2013 p.7; CGVS 2/10/2013 p.7). Zolani Faizi, een inwoner van de stad Ghazni die verkozen raakte voor een plaats in de provincieraad en deze functie ook opnam, is u geheel onbekend (CGVS 2/10/2013 p.4). Als u de naam Syed Abdul Basir Noori, de burgemeester van Ghazni stad ten tijden van uw vertrek uit Ghazni, voorgelegd wordt, slaagt u er niet in de naam te herkennen. Als u vervolgens zijn functie meegedeeld wordt, stelt u dat u zijn naam hoorde. Even later noemt u echter de naam van de heer Noori als u naar burgemeesters gevraagd wordt en houdt u vol dat u dezelfde naam niet vlak voordien genoemd werd. U houdt het op de uitspraak van de dossierbehandelaar die u verwarde. Daar u de vragen in werkelijkheid door een tolk, waarmee u geen problemen signaleerde, gesteld worden, kan uw verklaring niet aanvaard worden en wijst het op het weinig authentieke karakter van de informatie die u aanlevert (CGVS 2/10/2013 p.4,5,8). Dezelfde opmerking dient gemaakt te worden betreffende uw kennis van Muhammad Kazim Allahyar. Toen u in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal de naam van Allahyar, die zo'n vijf jaar als onder gouverneur van Ghazni diende tot hij op 28 september 2010 bij een aanslag op hem in de stad Ghazni om het leven kwam, voorgeschoteld kreeg, moest u bekennen dat u hem niet kende (CGVS 8/5/2013 p.6). Tijdens het tweede gehoor brengt u evenwel zelf Allahyar en zijn tragisch overlijden ter sprake (CGVS 2/10/2013 p.4). Dat u tijdens het tweede gehoor ineens wel van deze prominente figuur op de hoogte bent, wijst erop dat u zich door studie een zekere kennis van Ghazni opdeed. Ook wat betreft uw spontane vermelding dat de gouverneur van Ghazni de Taliban de toestemming gaf raketten af te vuren op Ghazni stad moet u toegeven dat u deze kennis enkele maanden eerder in België van het internet haalde (CGVS 2/10/2013 p.7). Het ingestudeerde karakter van uw kennis blijkt eveneens uit het feit dat u naast de gouverneurs en politiecommandanten geen andere recente belangrijke personen van Ghazni kent (CGVS 2/10/2013 p.8). Dat uw kennis enkel tot deze twee functies beperkt blijft, is niet representatief voor een leven in Ghazni maar wel voor een studie die zich slechts op deze twee functies heeft toegespitst (CGVS 2/10/2013 p.8). Uw gebrekkige kennis van de vooraanstaande figuren van Ghazni enerzijds en uw ingestudeerde kennis anderzijds doen verder afbreuk aan het geloof in uw verblijf in Ghazni.

Uw geografische kennis van uw regio vertoont eveneens lacunes. Zo zijn de dorpen Lashmak, Qarya Rawenda en Khair Abad niet door u gekend, terwijl deze dorpen nochtans in dezelfde regio liggen als deze waarin u uw dorp Khoja Hakim situeert (CGVS 8/5/2013 p.7,10). De dorpen Azro, Alokhel, Qala Hashrat, Pashtunabad, die eveneens allen in de omgeving van uw dorp liggen, kent u evenmin (CGVS 2/10/2013 p.3-4,5,8). Als u het dorp met de naam Qala Arbab Khan hoort, zegt u slechts dat "het kan" (CGVS 2/10/2013 p.5). In Karaiz Bala herkent u eveneens de naam van een dorp maar verder reikt uw kennis niet (CGVS 2/10/2013 p.8). Zelf reikt u de naam Qala Surkh aan, maar het dorp situeren is voor u een onmogelijke opgave (CGVS 2/10/2013 p.5). Van de zes grensdistricten van het district Ghazni kan u er verder maar twee opnoemen en van het district Qarabagh meent u ten

onrechte dat het aan uw district grenst (CGVS 8/5/2013 p.11). Dado en Ramak, de hoofdplaatsen van twee districten die aan het uwe grenzen, kent u evenmin (CGVS 2/10/2013 p.5). Gevraagd of er Pashtounse dorpen zijn in uw district kan u bovendien enkel zeggen dat uw dorp er geen is, maar dat er misschien andere dorpen gekend zijn door hun Pashtouns karakter (CGVS 2/10/2013 p.3). Dat u, iemand die steeds in een klein dorp gewoond zou hebben, een dergelijke beperkte kennis heeft van de omringende dorpen en streken, is allerm minst geloofwaardig (CGVS 2/10/2013 p.3).

Ook uw kennis van de veiligheidsincidenten in het district Ghazni valt erg oppervlakkig uit. U weet te vertellen over een aanval op het bureau van de veiligheidschef en op de onder-gouverneur Allahyar, waarvan het niet-authentieke karakter uw kennis hierboven reeds besproken werd (CGVS 2/10/2013 p.4). Als er u nog naar andere veiligheidsincidenten in het district Ghazni gevraagd wordt, meldt u dat een zekere Allimi vermoord werd op weg naar huis. Allimi werkte in de provincie maar zijn functie is u niet bekend. Naast deze drie incidenten meldt u dat er een gouverneur van Ghazni lang geleden gedood werd, maar verder reikt uw kennis niet (CGVS 2/10/2013 p.4). U stelt ter verontschuldiging dat er dagelijks veiligheidsincidenten gebeuren (CGVS 2/10/2013 p.4). Dat er meerdere veiligheidsincidenten in het district Ghazni gebeurden, kan niet als verklaring aangevoerd worden voor uw povere kennis van de incidenten die door hun omvang, doelwit, methode of uitvoerder uit de band springen. Onder andere vernielde in september 2010 een zware explosie een van de markten van de stad Ghazni, vielen zo'n zestig schoolmeisjes in de stad Ghazni ten prooi aan een gasaanval in juni 2010, werden er telefoonmasten bij de stad Ghazni door de Taliban vernield in mei 2011 en werd er een in februari 2011 een Canadese toerist ontvoerd door de Taliban in Ghazni stad. Bovenstaande voorbeelden tonen aan dat er in en rond de stad Ghazni wel degelijk markante incidenten voordeden. Dat uw kennis over de veiligheidsincidenten desalniettemin zeer beperkt is, schaadt verder het geloof in uw verklaarde verblijf in Ghazni.

Verder pleit uw onwennigheid met het Afgaanse geld evenmin voor uw verblijf in dit land. U meent dat de munten van 1 en 2 Afghani vier tot vijf jaar geleden door briefjes vervangen werden. U heeft er geen idee van of de munten van 1 en 2 Afghani na de invoering van de briefjes nog in gebruik waren (CGVS 2/10/2013 p.6). De werkelijke situatie van de omwisseling is het tegengestelde van wat u verklaart. In 2005 werden de briefjes van 1,2 en 5 Afghani door munten vervangen. Dat u deze kennis mist, roept ernstige vragen op bij uw beweerde verblijf in Afghanistan. Ook kent u de werkelijke kleuren van de Afgaanse munten en briefjes niet. U beweert dat het bankbiljetten van 5 en 10 Afghani beide groen van kleur zijn. Als u om bevestiging gevraagd wordt dat beide briefjes groen zijn, wijzigt u uw verklaring en zegt u dat het briefje van 10 Afghani blauw is. In werkelijkheid is het bankbiljet van 5 Afghani bruin en het biljet van 10 Afghani groen (CGVS 2/10/2013 p.6). De munten van 1 en 2 Afghani geeft u beiden een grijze kleur mee, terwijl de munt van 1 Afghani koper van kleur is (CGVS 2/10/2013 p.6). Wat men ongeveer van kopen met 50 Afghani kan u al evenmin zeggen (CGVS 2/10/2013 p.6).

Er dient ook op uw vreemde verklaringen over de tarweprijs gewezen te worden. U bent immers in staat een correcte prijs van tarwe per kilogram op te geven. U voegt er evenwel zelf aan toe dat de tarwe niet per kilogram maar per ser, 7 kg, verkocht wordt. Als u daarop naar de prijs van een ser tarwe gevraagd wordt, geeft u een bedrag op dat slechts de helft van de werkelijke prijs uitmaakt (CGVS 8/5/2013 p.11). Dat u niet de prijs van een dagelijks voedingsmiddel volgens de gangbare maar wel volgens de in de literatuur vermelde gewichtsmaat kent, doet vermoeden dat u uw kennis aan studie heeft ontleend. Als verontschuldiging stelt u dat u geen tarwe kocht. Op de vraag welke aankopen u wel deed, antwoordt u dat u niet vaak iets kocht. Als u vervolgens gevraagd wordt uw activiteiten in Afghanistan te beschrijven, houdt u het erop dat u, een achttienjarige, niets deed behalve het helpen van uw vader bij het bewerken van het land (CGVS 8/5/2013 p.11). Het lijkt er sterk op dat u doorheen uw verklaringen tracht uw leven in Afghanistan zo beperkt mogelijk voor te stellen.

Als u tenslotte aan het einde van het eerste gehoor gevraagd wordt om zelf informatie aan te brengen over uw regio om uw verblijf aldaar aannemelijk te maken, slaagt u er niet in ook maar iets te vertellen. Indien u daadwerkelijk tot uw achttien jaar in het dorp Khoja Hakim van het district Ghazni heeft gewoond, zou u in staat moeten zijn allerhande informatie te leveren die uw beweerde verblijf ondersteunt (CGVS 8/5/2013 p.11). Ook dezelfde vraag aan het einde van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal levert amper iets op. U noemt enkele schrijnen maar het aangeven van nog meer informatie over de regio waar u steeds verbleven zou hebben, is u niet gegeven (CGVS 2/10/2013 p.5).

U vergoelijkt uw lacuneuze kennis van de regio waar u verklaart gewoond te hebben tot uw vertrek naar België door te stellen dat u zich niet correct kan uitdrukken. U vertelt dat er in Afghanistan traditioneel niet veel tegen kinderen gepraat wordt waardoor u geheugenproblemen zou hebben. Het verband tussen de verklaarde geheugenproblemen en de traditioneel zwijgzame opvoeding van de Afgaanse jeugd kan u evenwel niet uitleggen (CGVS 2/10/2013 p.2). Uw aanspraak op geheugenproblemen zet u bij gebrek aan een medisch attest geen kracht, waardoor ze tot blote verklaringen vervalft. Voor uw bewering dat u aan geheugenproblemen lijdt kon geen steun gevonden

worden in uw twee gehoren op het Commissariaat-generaal. De loutere vaststelling dat u meerdere vragen omtrent uw leefwereld in Afghanistan niet kan beantwoorden, volstaat geenszins om geheugenproblemen te vermoeden.

De verklaringen die u aflegde doorheen de twee gehoren die u op het Commissariaat-generaal gaf, volstonden geenszins om uw verklaarde verblijf in Afghanistan aannemelijk te maken. Er dient immers opgemerkt te worden dat uw kennis van zowel verschillende aspecten van het leven in uw dorp en het district waar u verbleef, als van het dagelijks leven dat u in Afghanistan gekend zou hebben sterk tekort schiet. De kennis die u wel van Ghazni ten toon heeft gespreid weegt echter geenszins op tegen de belangrijke lacunes in uw kennis die hierboven worden aangekaart. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Ghazni woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Ghazni, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, de authenticiteit van het enige stuk dat u neerlegt ter staving van uw identiteit dient sterk in twijfel te worden getrokken. De taskara, die uw moeder u van Ghazni door mailde, bevat geen uitgiftedatum en ook het vakje voorbestemd voor de handtekening of vingerafdruk van de eigenaar is blanco (CGVS 2/10/2013 p.2). Dat beide cruciale gegevens ontbreken op de taskara doet sterk vermoeden dat het een vals of vervalst exemplaar betreft. Aan dit stuk kan derhalve geen bewijswaarde verleend worden. De foto's tonen u in gezinsverband (CGVS 2/10/2013 p.3). Deze foto's bevatten geen aanwijzing over de

plaats waar ze genomen werden en kunnen bijgevolg uw claim op een verblijf in Ghazni tot 2012 niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 26/11/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij zijn beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft (beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft (*“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies)), moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een syntheseseminarie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partijen ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partijen ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van de bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13^{quinqies}), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep inzake de beslissingen van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*”.

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, juncto artikel 2 EVRM en het recht op verdediging.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoeker zijn profiel van landbouwer niet aannemelijk maakt. Niettegenstaande verzoeker verklaarde dat hij, nadat hij stopte met zijn studies, zijn vader hielp bij zijn landbouwactiviteiten en naast een lokale fruitsoort, Aloe Bokhara, voornamelijk druiven teelden, (stuk 12, gehoorverslag, p. 2, 3) is verzoekers kennis van de druiventeelt uiterst beperkt. Zo beweert verzoeker dat het telen van druiven over het ganse jaar slechts het snoeien in de maand hamal en het driemaal irrigeren van de druivelaars inhield (stuk 12, gehoorverslag, p. 4). Zoals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd omvat het verzorgen van een druivelaar heel wat meer dan wat verzoeker verklaart. Ook wanneer gevraagd werd of druivelaars in bloei staan, bevestigt verzoeker in eerste instantie dat er bloesems op komen. Nadat verzoekers verklaring dat er bloesems op druivelaars komen ter bevestiging herhaald wordt, verklaart verzoeker dat hij het niet weet (stuk 12, gehoorverslag, p. 11). Indien verzoeker daadwerkelijk zijn vader jarenlang bijstond bij het werk in zijn wijngaard kan worden verwacht dat verzoeker met zekerheid weet of deze planten al dan niet bloesems dragen. Dit essentiële aspect van de druiventeelt kan allerm minst als een detail afgedaan worden. Wanneer verzoeker gevraagd wordt om in detail over zijn landbouwactiviteiten te vertellen, om zo het bewijs te leveren dat hij inderdaad als landbouwer gewerkt heeft, minimaliseert verzoeker slechts zijn rol zonder dat hij enige informatie over zijn werkzaamheden aanreikt (stuk 12, gehoorverslag, p.7). De Raad stelt tevens vast dat verzoeker onwetend blijkt omtrent markante gebeurtenissen in zijn dorp

van herkomst. Zo blijkt uit het administratief dossier dat op 11 november 2011 in zijn dorp de steniging plaatsvond van twee van haar inwoners. Verzoeker is wel op de hoogte van de steniging, maar kent de namen van de gestenigde dorpelingen niet (stuk 12, gehoorverslag, p. 5). Over de omstandigheden van de steniging kan verzoeker, afgezien van het feit dat het een moeder en dochter waren die beschuldigd werden van onzedelijk gedrag, niets vertellen (stuk 12, gehoorverslag, p. 5, 6). Nadat verzoeker tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nogmaals om meer informatie gevraagd wordt omtrent de omstandigheden van de steniging vertelt hij dat de taliban zijn dorpsgenoten 's nachts op een onbekende locatie doodde en vervolgens hun lichamen naar het dorp terugbracht (stuk 7, gehoorverslag, p. 3). Verzoekers versie van de feiten strookt echter allerminst met de voorstelling van de feiten in de objectieve krantenartikelen, waarin vermeld staat dat deze dorpsgenoten vlak bij hun huis gedood werden. Indien verzoeker daadwerkelijk woonde in het dorp Khoja Hakim, een dorp van slechts zo'n twintig huizen, toen er de steniging van twee van haar inwoners plaats vond, zou verzoeker een meer grondige kennis van deze markante gebeurtenis moeten hebben (stuk 7, gehoorverslag, p. 3).

Voorts is verzoeker niet op de hoogte van de moskeeën die zijn kleine dorp telt. Verzoeker beweert dat er maar een moskee, de Khoja Hakim moskee, in zijn dorp staat. Wanneer verzoeker ermee geconfronteerd wordt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat er nog een tweede moskee in Khoja Hakim is met de naam Sayed Jafar kan verzoeker slechts zeggen dat hij zich dat niet kan herinneren (stuk 12, gehoorverslag, p. 6; stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opmerkt dat de in het administratief dossier aanwezige lijst niet volledig is, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker verklaarde dat er slechts een moskee in zijn dorp was, terwijl uit de lijst blijkt dat het er minimum twee zijn. Van Razeq, volgens de beschikbare informatie een oudere van verzoekers dorp, heeft hij nog niet gehoord (stuk 12, gehoorverslag, p. 6, 7). Dat verzoeker steeds tot zijn vertrek naar Europa in het kleine dorp Khoja Hakim zou hebben gewoond zonder goed op te hoogte zijn van haar inwoners en de belangrijkste gebeurtenis aldaar is niet aannemelijk.

Ook is verzoekers geografische kennis van zijn regio beperkt. Zo zijn de dorpen Lashmak, Qarya Rawenda en Khair Abad niet door verzoeker gekend, terwijl deze dorpen nochtans in dezelfde regio liggen als deze waarin hij zijn dorp Khoja Hakim situeert (stuk 12, gehoorverslag, p. 7, 10). De dorpen Qala Hashrat en Pashtunabad, die eveneens in de omgeving van verzoekers dorp liggen, kent hij evenmin (stuk 7, gehoorverslag, p. 3, 4, 5, 8). Deze dorpen zijn terug te vinden op de kaart aanwezig in het administratief dossier. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat deze dorpen allemaal dicht bij elkaar liggen, maar niet dicht bij Khojakim, merkt de Raad op dat deze dorpen allen in de buurt van de stad Ghazni gesitueerd zijn. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat zijn dorp tot het gebied van de stad Ghazni behoort (stuk 12, gehoorverslag, p. 2). Ook uit stuk 1 van de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie blijkt dat verzoekers dorp zich zeer dicht bij de stad Ghazni bevindt. Ook is verzoekers kennis van de veiligheidsincidenten in het district Ghazni zeer oppervlakkig. Verzoeker weet te vertellen over een aanval op het bureau van de veiligheidschef en op de ondergouverneur Allahyar, over de moord op een zekere Allimi, over een gouverneur van Ghazni die lang geleden gedood werd, maar verder reikt verzoekers kennis niet (stuk 7, gehoorverslag, p. 4). Dat er meerdere veiligheidsincidenten in het district Ghazni gebeurden, kan niet als verklaring aangevoerd worden voor zijn povere kennis van de incidenten die door hun omvang, doelwit, methode of uitvoerder uit de band springen. Zo blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat in september 2010 een zware explosie een van de markten van de stad Ghazni vernielde, dat er zo'n zestig schoolmeisjes in de stad Ghazni ten prooi vielen aan een gasaanval in juni 2010, dat er telefoonmasten bij de stad Ghazni door de taliban vernield werden in mei 2011 en dat er in februari 2011 een Canadese toerist ontvoerd werd door de taliban in Ghazni stad. Bovenstaande voorbeelden tonen aan dat er in en rond de stad Ghazni wel degelijk markante incidenten voordeden. De vaststelling dat verzoekers kennis over de veiligheidsincidenten desalniettemin zeer beperkt is, ondermijnt het geloof in verzoekers verklaarde verblijf in Ghazni.

Verzoekers kennis van zowel verschillende aspecten van het leven in zijn dorp en het district waar hij verbleef, is uitermate beperkt. Voor zover verzoeker stelt dat hij wel enige kennis heeft tentoongespreid die erop wijst dat hij wel afkomstig is van Ghazni verschoont of verklaart hij zijn gebrekkige kennis die hierboven werd vastgesteld niet.

Uit het bij het verzoekschrift gevoegde overzicht van medische opvolging blijkt vooreerst niet dat het om verzoeker gaat. Overigens is het slechts een overzicht van afspraken, doch geenszins een medisch attest waarbij verzoeker zelf kloeg van vergeetachtigheid. Een dergelijk document is aldus geenszins bij machte om op een objectieve manier aan te tonen dat verzoeker last heeft van geheugenproblemen of dat dit een invloed zou hebben gehad op zijn verklaringen die hij tijdens de beide gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn afkomst uit en recent verblijf in het dorp Khoja Hakim in de provincie Ghazni niet aannemelijk. De door verzoeker neergelegde taskara kan hier geen afbreuk aan doen.

3.4. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad nog op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is.

Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wat verzoekers vermeende schending van de rechten van verdediging betreft wijst de Raad erop dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken geldt, behoudens andersluidend voorschrift (zie ook RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

3.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 5 december 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF